

Pintér Lajos

tóthmenyhért- énekek

zöldlábú lovak

zöldlábú lovakat
festettem
lángoló zöldlábú
lovakat
ahogy nem is futnak
szállnak a mező fölött
szállnak a széllel
a gyerekkor egén
gyí te ráró
gyí te fakó
apám a megrészegült
hajtó
jön a párttitkár
rám köszön
jó napot tóthmenyhért
mester
mit csinál mit csinál
festeget
az ember nem festeget
fest mint egy őrült
kékre festi
őrült ihletében az eget
mondom neki
talán érti
talán nem érti
de baj van
menyukó mester
vallat tovább
a titkár
mint kutya

PINTÉR LAJOS (1953) költő, a *Forrás* című folyóirat szerkesztője. Utóbbi kötete: *fényöröm, fénybánat* (2015).

áll vizslató szemmel
izzó vászنام előtt
mi a baj kérdezem
mert hogy
zöld a
lovak lába
még ilyen
én még ilyen
nem láttam
zöldlábú lovat
az a baj
feleli hetykén
nem ez a baj
az a baj
barátom
hogy te meg
nem értesz hozzá
mosolygok arcába
nem értesz hozzá öregem
látod ott futnak
a fénylő zöld fűvön
a lovak
a fű zöldje ragyog fel
lábukon
ragyog fel szügyükig
szívükig
de nem a te szívedig
nézőnek is dilettáns vagy
mondottam neki
és lecsaptam az ecsetet

novemberi rózsa

ezt a novemberi
vörös rózsát
anyám kertjében
leltem
jártam a
késő őszi
árva kertet
melyet senki sem őriz

de aki holtak
emlékét őrzi
itt egy korhadó
szőlőkaró
őrt álló katona
elveszett háborúban
amott egy
roskadó birsalma
nem eladó
nincsen ára
gyerekkorodon átüt
emlékszel illatára
ezt a novemberi
vörös rózsát
anyám kertjében
leltem
már megcsípte a dér
de még nem rágta
szét a fagy
megszólított az a rózsza
állj ki vagy
én egy vagyok
e régi kertből
felelem
és nézem nézem
a vörös rózsát
színeit vásznamra
emelem föl
majd megszakadok
ez iszonyú súly alatt
pedig a rózsza
hihetnéd
pillekönnyű
szállongó szirma
pille röptű
nézik a vásznat
ahogy vérzik
vaddarazsak jönnek
azok nézik
nézik a vásznat
ahogy vérzik

a szögletes zsoldos

barátom pajtikám
nekem minden
formám kerek
terhes asszonyok
cipóhasán
a parasztcsalád csodás
körén át látom
kereknek a világot
síró nevető
arcotokat is
bár csontsovány
kereknek látom
csak a katonát
a zsoldos katonát
nézd festettem
szögletesnek
én gyűlölöm
a háborút
én gyűlölöm
a háborúcsinálót
ki legjobb fiainkat
tereli harcmezők
vágóhídjára
mint ijedt vadat
otthon menyasszonyok
anyák sírnak
arcukba boldog
fegyvergyárosok
vicsorítanak
és eljön a
szögletes zsoldos
világ bakája
a virágot felzabálja
barátom pajtikám
nekem minden
formám kerek
terhes asszonyok
cipóhasán át látok
azon át látom
kereknek a világot